శ్రీ రమణ జ్యోతి

జూలై 2017

ఈ సంచికలో ...

Sri Ramana Jyothi

July 2017

IN THIS ISSUE ...

1.	జన్మాష్టమి	తాడిమేటి సత్యనారాయణ	3
2.	భగవాన్ ఉపదేశసారము	పింగళి సూర్యసుందరం	11
3.	శ్రీ భగవాన్ పాద సన్నిధిలో	జి. శ్రీహరిరావు	15
4.	కర్మసిద్ధాంతం	వి. రామదాస్ మూర్తి	18
5.	మరణానుభవము	వి. శ్యామ సుందరి	23
6.	Real Freedom	Dr. K. Subrahmanian	26
7.	"Do You Still Find Two?"		29
8.	The Previous Avatar of Lord Subrahmanya	Kanchi Mahaswamy	30
9.	Experience of Deep Sleep A Pointer to the Ultimate State	V. Krithivasan	33
10.	Kavyakanta and Gajaanan		37
11.	Is This Alone False ?	Sadhu Om	38
12.	How I came to Bhagavan	Phanimala Malladi	41
13.	Vande Prabhum Sadgurum		43

శ్రీ రమణజ్యోతి వ్యవస్థాపకులు : కీ॥శే॥ డా॥ కె. సుబ్రహ్మణియన్
(వ్యవస్థాపక అధ్యక్షులు శ్రీరమణకేంద్రం)

Editorial Board: Telugu: **Dr. V. Ramadas Murthy, Malladi Phanimala, Katravulapalli Subbalakshmi**
English: **V. Krithivasan, N.S. Ramamohan, Sneha Choudhury**

జన్మాష్టమి

(మూలం డా. కె.ఎస్. గారి 40వ ప్రవచనం)

అనువాదం: తాడిమేటి సత్యనారాయణ

వటస్య పత్రశ్య పుటేశ యానమ్

బాలం ముకుందం మనసా స్మరామి

ఈ రోజు జన్మాష్టమి. అంటే అష్టమి తిథినాడు జననమన్నమాట. జన్మాష్టమి అంటే ఇంకే వివరాలు అవసరం లేదు. ఆనాడు శ్రీకృష్ణుని జన్మదినం. శ్రీకృష్ణులు పూర్ణావతారం. శ్రీరాములవారి జన్మదినం శ్రీరామ నవమి అంటారు. అంతేగాని జన్మనవమి అనము. శ్రీరాముల వారి విషయంలో వారి నామాన్ని చేర్చి శ్రీరామనవమి అంటున్నాము. కాని శ్రీకృష్ణుని పేరు చేర్చకుండా జన్మాష్టమి అని వాడుకలోనున్న విషయం. అవతారాలన్నీ ముఖ్యమైనవే, కాని శ్రీకృష్ణావతారం ఎంతో అపురూపము, అసాధారణమయినది. ధైర్యము, కృతజ్ఞత, ధర్మం, వీరం, అని ఎన్నో సుగుణాలతో శ్రీరాముని వర్ణిస్తాము. ఇవన్నీ సత్పురుషుల లక్షణాలు. కాని శ్రీకృష్ణుని గొప్పతనం ఏమంటే, శ్రీమద్భాగవతం శ్రీకృష్ణుని గురించినవన్నీ మధురమయినవని వర్ణిస్తుంది. బాలకృష్ణుడని, చిన్ని కృష్ణుడని బాల్యంలో వున్న శ్రీకృష్ణుని వర్ణిస్తారు. ఒక యువకునిగా, ఒక ప్రేమికునిగా, అటుపై భర్తగా, మిత్రుడిగా, ఒక సైనికుడిగా, ఒక మహారాజుగా, ఒక వేదాంతిగానూ పేర్కొంటుంది భాగవతం. అంటే సకల జీవులను ప్రేమించే స్వభావం కలవాడని భావం. అంతేగాక భాగవతం ఆయన ఒక స్థితప్రజ్ఞుడు, పరమాత్మ స్వరూపుడని, శ్రీకృష్ణుని ప్రతి అంశం ఎంతో సుందరము, మధురమని చెప్తుంది. శ్రీకృష్ణుడు ఎందు సుందరుడు కాదు అని శుకుడు అంటారు.

అధరం మధురం, వదనం మధురం
నయనం మధురం, హసితం మధురం
హృదయం మధురం, గమనం మధురం
మధురాధిపతేరఖిలం మధురం.
వచనం మధురం, చరితం మధురం
వసనం మధురం, నవితం మధురం
చలితం మధురం, భ్రమితం మధురం
మధురాధిపతేరఖిలమ్ మధురం
గీతం మధురం, పీతం మధురం
భుక్తం మధురం, తిలకం మధురం
మధురాధిపతేరఖిలమ్ మధురం

(ఇది శ్రీవల్లభాచార్యుల వారు రచించిన మధురాష్టకం)

ఓ కృష్ణా! నీలో ప్రతి అంశం మధురమయినది. ఒక కృష్ణుని తప్ప ఏ అవతరాన్ని కూడా ఇంత మధురంగా చిత్రీకరించలేదు. కనుకనే ఆయన పూర్ణావతారుడు. కుచేలుడు, భీష్ముడు, అర్జునుడు, ద్రౌపది, ఉద్ధవుడు, వీరందరూ శ్రీకృష్ణుని అనుగ్రహానికి పాత్రులయినవారు. దానికి భక్తులపై గల దయయే కారణం.

అనన్యాశ్చిన్తయన్తోమాం యేజనా పర్యుపాసతే
తేషాం నిత్యాభియుక్తానాం యోగక్షేమం వహామ్యహం

(భ.గీ. 9-22)

అని గీతోపదేశం. ఎవరు నన్నే స్మరిస్తారో, నన్నే శరణొందుతారో, వారి యోగక్షేమాలను నేనే చూసుకొంటానని అభయమిచ్చారు శ్రీకృష్ణులు.

సాధువులు, యోగులు సదా భగవంతుని స్మరిస్తూంటారు.

అనుక్షణం ఆయన గురించే మాట్లాడుతూంటారు. కారణం, వారికి మరే వ్యాపకం లేదు. వారి క్షేమానికై మన వంతు సహాయములను అందించే బాధ్యత మనకున్నది. వారిని దర్శించేటప్పుడు, ఫలమో, మరొకటో వారికి అర్పిస్తాము. వారు ఇతరులను ఏదీ యాచించరు. కాబట్టి అట్టి వారికి మనము తప్పక సహాయమందిస్తాము. కనుక దీనిని తప్పక పాటించాలి. ఎవరైనా అడిగితే లేదంటాము. అడగకపోతే వారికి ఎంతో ఇస్తాము. ఇదే ఈ లోకం పోకడ. మనతో ఇట్టి కార్యాలను చేయిస్తున్నదెవరు? భగవంతుడే. మనము ఇచ్చినదానిని ఆ యోగి కొంత తీసుకొని, మిగతాది ఇతరులకు పంచుతారు. ఉన్న దానితో సంతృప్తి చెందుతారు వారు. కాని సగటు మనిషి తన తీరని కోర్కెలను ఇంకా ఇంకా తీర్చుకోవాలని తాపత్రయపడుతాడు. జీవితాన్ని అట్లాగే గడిపేస్తాడు. కోర్కెల కొరకే బ్రతుకుతాడు.

"త్యాగము అత్యంత ఆనందదాయకము" అని బుద్ధుడు అన్నారు. నిర్వాణం కూడా ఆనందమేనట. దేనితోనూ మనకు బంధం లేదు. దేనినీ ఆశించడం లేదు. వాటంతట ఏదైనా వస్తే తీసుకోవచ్చును. అట్లాగే మన వద్ద నుండి ఏదైనా పోతే మనం దుఃఖించనవసరం లేదు. భగవద్గీతలో ఒక శ్లోకముంది. అందు శ్రీకృష్ణభగవానులు ఇట్లు చెప్పారు. (భ.గీ. 2-56)

దుఃఖేష్వనుద్విగ్నమనాః సుఖేషువిగతస్పృహః
వీతరాగభయక్రోధః స్థిత ధర్మునిరుచ్యతే ॥

అంటే దుఃఖములందు కలతనొందని మనస్సుగల వాడును, సుఖములందు ఆసక్తి లేని వాడును, అనురాగము, భయము, కోపము తొలగినవాడునగు (ఆత్మ) మననశీలుడు స్థిత ప్రజ్ఞుడని చెప్పబడును. ఎట్టి పరిస్థితులలోను కలతచెందక వుండాలనే పై శ్లోకభావము.

ఏవీ నిత్యము కావు. సుఖదుఃఖాలు, మంచి చెడూ, అన్నీ ఒక చక్రం వంటివి. వస్తూంటాయి, పోతూంటాయి, మారుతూంటాయి. స్థితప్రజ్ఞుడయిన జ్ఞాని ఏది సంభవించినా కలత చెందడు. కోర్కెలు, భయక్రోధాదులు లేనివాడు అతడు. కాని మనం ప్రతిబంధకాలను తట్టుకోలేము. మనకు కావలసినది లభించలేదని ఆగ్రహంతో ఇతరులపై దాడిచేస్తాము.

క్రోధాద్భవతి సమ్మోహః సమ్మోహాత్స్మృతి విభ్రమః
స్మృతి భ్రంశా ద్బుద్ధినాశో బుద్ధినాశాత్ప్రణశ్యతి

విషయచింతన ఎంతటి అనర్థాలకు దారితీస్తుందో పై శ్లోకం విశదీకరిస్తుంది. (భ.గీ. 2-63). క్రోధం, మోహం బుద్ధి వినాశానికి దారి తీసి చివరకు మనిషిని నిట్టనిలువునా కూల్చేస్తాయి. కనుక శ్రీకృష్ణ భగవాన్ బోధ ఒకటే. (భ.గీ. 2-47).

కర్మణ్యేవాధికారస్తే మాఫలేషు కదాచన
మాకర్మఫల హేతుర్భూర్మాతే సజ్గోస్త్వ కర్మణి

కర్మ చేస్తే ప్రతిఫలం లభించవచ్చు, లభించకపోవచ్చు. కష్టపడినా ఫలం దక్కకపోవచ్చు. ప్రతిఫలాన్నిచ్చేది ఆ ఈశ్వరుడే. అపజయాన్ని కూడా భగవత్ప్రసాదంగా స్వీకరించాలి. జయాపజయాలను ఒకే రీతిగా స్వీకరించు అని శ్రీకృష్ణులవారు అంటారు. తెలివైనవాడు అపజయం పాలవుతాడు. తెలివి తక్కువ వాడు జీవితంలో ఎన్నో విజయాలను సాధిస్తాడు. ఇది ఎలా సాధ్యమని మనం ఆలోచిస్తాము. దానిని వివరించలేము. సమాజంలో ఇవన్నీ సహజం. పరిష్కారం ఒకటే. శక్తి మేరకు కర్మ చేయాలి. ఫలితాలు ఏమైనా వాటిని స్వీకరించాలి అప్పుడే ఒకనికి శాంతి.

ఇట్లాగే మన జీవితాల్లో మన మంచితనమే మన ఆలోచనలలోను, మన కర్మలలోను ప్రతిబింబిస్తుంది. శ్రీరాముని, శ్రీకృష్ణుని,

శ్రీరమణులను సదా స్మరిస్తూంటే, మన ఆలోచనలు కూడా నిర్మలంగా నిష్కళంకంగా వుంటాయి. అట్టి ధోరణిలో కర్మలనాచరించాలి. ఫలితాలు ఎట్టివైనా స్వీకరించాలి. శ్రీకృష్ణ భగవాన్ మరొక మాటంటారు.

"యోగః కర్మస్తు కౌశలమ్" అని.

ఈ మాట అన్ని రంగాలకి వర్తిస్తుంది. యాజమాన్యం, కర్మాగారం, వ్యాపారం అన్నిటికీ వర్తిస్తుంది. భగవద్గీతలో ఎంతో చక్కగా వివరించారు శ్రీకృష్ణులు. మనం ఒక మంచి నాయకుడుగా వుండాలంటే ఒక మంచి సేవకునిగా వుండాలంటారు. మనం చెప్పేది, బోధించేది, వాటిని ఆచరించి చూపాలి. అహంకారం ఎంత తక్కువగా వుంటే, జయం కూడా అంత ఎక్కువగా వుంటుంది. జ్ఞానులకు అహంకారం లేదు. వారి మాటలను భక్తులు శ్రద్ధతో వింటారు. జీవితంలో ఉపయోగపడే ఎన్నో విషయాలు భగవద్గీత మనకు బోధిస్తోంది. ఏ పని చేసినా నేర్పుతో చేయాలి. అదే యోగం అంటారు. ఆఖరికి చిన్న చిన్న పనులయినా చక్కగా, శ్రద్ధగా, నేర్పుగా చేయాలంటారు. యోగ అంటే కార్య సఫలత. పనిలో ఒక శ్రేష్ఠత, ఉత్కృష్ఠత (Excellence). ఎవరయినా అతిథులు ఇంటికి వస్తున్నారంటే ఇల్లు చక్కదిద్దుకొని, శుభ్రముగా ఉంచుతాము. సకల మర్యాదలు ఎంతో గౌరవం, శ్రద్ధలతో చేస్తాము. అట్లాగే ప్రతి పనిలో మన శ్రద్ధ కనబడాలి.

భక్తులు శ్రీ వెంకటేశ్వరస్వామి వారికి వజ్ర కిరీటాన్నిస్తారు. అలాగే మరికొందరు వారి వారికి తోచింది ఇస్తున్నారు. నిజంగా వారు ఇస్తున్నారా, మనం ఈ లోకాన్నంతా ఇచ్చినా అది ఆయనదే కదా! వారిదే వారికి తిరిగి ఇస్తున్నాము. మనమిచ్చేది కేవలం ఒక చిఱు కానుక మాత్రమే. మన భక్తికి ప్రతీకగా అర్పిస్తున్నాము అంతే. ఈశ్వరునికి మనము ఏమీ ఇవ్వలేము. ధనరూపంలో ఇచ్చే కానుకలు వారు

స్వీకరిస్తున్నారా? లేదే. ఆ ధనాన్ని ఇతర కార్యములకై వెచ్చిస్తున్నారు. భగవంతునికి కిరీటం ఉన్నా లేకపోయినా ఆయనేమీ పట్టించుకోరు. అయితే భగవానునికి మనం ఏదైనా అర్పిస్తే మన మనస్సులు శుద్ధ మవుతాయి. కాని మనం బయట అందరికీ నేను ఇంత ఇచ్చాను అని చెప్పుకోలేము. కనుక అర్పించేది ఏదైనా రహస్యంగా పదిమందికి తెలియకుండా చేయాలి. ఇచ్చేది అయిష్టంగా, అసద్బుద్ధితో ఇవ్వకూడదు. శ్రద్ధతో అర్పించాలి. ఎవరో ఒక నిరుపేద యాచించి నపుడు ఒక రూపాయి నాణెమును విసిరివేయకూడదు. ఇచ్చేది ఒక రూపాయి అయినా దానిని శ్రద్ధతో ఇవ్వాలి. కుచేలుడు అటుకులు స్నేహితుడయిన శ్రీకృష్ణునికి సమర్పించుకున్నాడు. ఎంతో శ్రద్ధతో ఇచ్చాడు. ఇదే యోగః కర్మస్తు కౌశలమ్ అంటే. ఇది మనం గ్రహించి నేర్చుకోవాలి. మనం జ్ఞానులము కాము. అయినా వారికున్నటువంటి వైఖరిని ఇతరులపై చూపించాలి. ఈ లోకంలో ఎవ్వరూ పారంగతులు కారు.

విశ్వామిత్రుడు ఒక గొప్ప ఋషి. అట్టి ఋషి మోహవశులైన విషయం తెలిసిందే. ఉద్ధవుడు ఒక గొప్ప పండితుడు. కాని కృష్ణుని నుండి ఎన్నో నేర్చుకొన్నాడు. ఎంతో సమయాన్ని ఉద్ధవునికై వెచ్చించారు శ్రీకృష్ణులవారు, అదే చివరకు ఉద్ధవగీత అయింది. ఇది భాగవతంలోని ఒక భాగం. మనం మంచి నడతగలవారమంటే దానికి కారణం భగవంతుని అనుగ్రహమే. అంతేగాని మన తెలివితేటల వల్ల కాదు. మన మనస్సు సదా ఏదో ఒకదాని వల్ల కల్లోల కడలిలా వుంటుంది. అట్టి స్థితిని భగవత్కృప వలనే తట్టుకోగలము. ఆ మోహపు వలలో చిక్కుకోము. భగవద్గీత ఒక గొప్ప గ్రంథము.

సర్వోపనిషదోగావో దోగ్ధా గోపాలనందనః
పార్థోవత్సః సుధీర్భోక్తా దుగ్ధం గీతామృతం మహత్.

సకలోపనిషత్తులు గోవులు వంటివి. గోపాల నన్దనుడు పాలు పితికే వాడు. మనకు సకల ఉపనిషత్తులను చదివే సమయం లేదని శ్రీకృష్ణుల వారికి తెలుసు. అన్ని గోవులను (ఉపనిషత్తులను) ఒక్క చోట చేర్చారు. వాటి క్షీరాన్ని పితికాడు. ఎవరి కోసం? పార్థోవత్సః అర్జునుడనే లేగదూడకు మహత్తరమయిన గీతామృతమే పాలు. సద్బుద్ధి కలవాడే ఆ పాలను త్రాగేవాడు. కొంచెం అర్జునుడు త్రాగి మిగిలినది మనందరకు పంచి పెట్టాడు.

భగవద్గీతా కించి దధీతా
గంగాజల లవకణికా పీతా
సకృదపి యేన మురారి సమర్చా
క్రియతే తస్య యమేనన చర్చా ॥

అంటే భగవద్గీతను శ్రద్ధతో ఒకింత చదివినా అధ్యయనం చేసినా, గంగాజలాన్ని కొద్దిగా త్రాగినా, విష్ణుభగవానుని ఒకసారి పూజించినా ఇక యముడు వారి చెంతకు పోనేరడు.

మనందరము పోవలసిన వాళ్లమే. కాని భయపడకూడదు. మరణ భయమున్నప్పుడు జీవితమే భయమనిపిస్తుంది. మరణ భయము లేని వారికి జీవితంపై భయముండదు, భగవంతునిపై భక్తి, శ్రద్ధ నమ్మక ముంటే ఇక భయమెందుకు? మనము సత్సంగంలో వుంటే మనకు ఎట్టి భయములు కలుగవు. చెప్పలేని మానసిక బలం చేకూరుతుంది. మనశ్శాంతి కల్గుతుంది. సత్సంగానికి దూరమయితే శాంతికి దూరమవుతాము. ఇదే శ్రీ శంకరాచార్యులు అంటారు:

సత్సంగత్వే నిస్సంగత్వమ్
నిస్సంగత్వే నిర్మోహత్వమ్
నిర్మోహత్వే నిశ్చలతత్వమ్
నిశ్చలతత్వే జీవన్ముక్తిః

ఈ శుభదినం శాంతికై మనమందరం ఆ గోపాలనందుని ప్రార్థిద్దాము. అది మన ప్రయత్నం వలన కలిగేది కాదు. ఆ భగవంతుని అనుగ్రహం కావాలి. అన్ని సమయాలలో మనం శాంతచిత్తులమై వుండాలి. అప్పుడే మనకు విజయం తథ్యం. మన కర్మలను, ఆశించే ఫలితాలను అన్నిటినీ భగవంతునికి అర్పించాలి.

యత్ర యోగీశ్వరః కృష్ణో
యత్ర పార్థో ధనుర్ధరః
తత్ర శ్రీర్విజయో భూతి
ర్ధ్రువా నీతిర్మతిర్మమ (భ.గీ. 18-18)

ఎక్కడ యోగేశ్వరుడగు శ్రీకృష్ణుడును, ఎక్కడ ధనుర్ధారియగు అర్జునుడునూ ఉందురో అచట సంపద, విజయము, ఐశ్వర్యము, దృఢమగు నీతి ఉంటాయని నా అభిప్రాయమని సంజయుడు పల్కుచున్నాడు.

అరుణాచలశివ

శ్రద్ధాంజలి

శ్రీరమణ భగవాన్ భక్తులు, మన కేంద్ర సభ్యులు అయిన **శ్రీ ఎస్.వి. రాజేశ్వర్ గారు** జూన్ 1వ తేదీన అకస్మాత్తుగా పరమ పదించారు అని తెలియచేయుటకు చింతించుచున్నాము. వారు 2014-15 సంవత్సరములో రమణ కేంద్రం ప్రెసిడెంట్‌గా వ్యవహరించారు. వారు శ్రీరమణజ్యోతికి, తెలుగు సంపాదకీయ వర్గమునందు సభ్యునిగా విలువైన సేవలు అందించారు. వారు మన మధ్యలో లేకున్నను వారి స్మృతులు, సేవలు చిరస్మరణీయము. వారి ఆత్మకు శాంతి కలగాలని శ్రీరమణులను ప్రార్థిస్తూ, వారి కుటుంబ సభ్యులకు ప్రగాఢ సానుభూతిని తెలియజేయుచున్నాము.

భగవాన్ ఉపదేశసారము - గణపతి ముని వ్యాఖ్యానము

- పింగళి సూర్యసుందరం

10వ శ్లోకం: హృత్‌స్థలే మనః స్వస్థతా క్రియా ।

భక్తియోగ బోధాశ్చ నిశ్చితం ॥

అర్థం: మనస్సుని తన నిజస్థానమైన హృదయంలో నిలపడమే కర్తవ్యం. అదే భక్తిలో, యోగంలో, జ్ఞానంలో ముగుస్తుంది. సందేహం లేదు.

వ్యాఖ్యానం: హృదయస్థలమంటే ఆత్మ. మనస్సుని ఈ కేంద్రంలో పెట్టాలి. ఇదే చేయవలసినది. ఇది చేస్తే భక్తీ, యోగమూ, జ్ఞానమూ కలుగుతాయి. ప్రశాంతమైన మనస్సు తన జన్మస్థానమైన హృదయంలో నిలబడటమే అన్ని కార్యాల కన్నా ఉత్తమమైనది. భక్తి, యోగ జ్ఞానాలకు పరాకాష్ట యిదే.

11వ శ్లోకం: వాయురోధనా ల్లీయతే మనః ।

జాల పక్షి వ ద్రోధ సాధనం ॥

అర్థం: శ్వాసను బంధిస్తే వలలో చిక్కిన పక్షి వలె మనస్సు నిశ్చల మవుతుంది. ఇది మనో నిగ్రహానికి ఒక పద్ధతి.

వ్యాఖ్యానం: శ్వాసని బంధించడం వల్ల గాని, శ్వాసని నియంత్రించడం వల్ల గానీ వలలో చిక్కిన పక్షివలె మనస్సు పూర్తిగా నిశ్చలమవుతుంది. అంతేకాక, కుంభకాన్ని అభ్యాసం ద్వారా అలవరచుకుంటే కూడా ప్రాణాన్ని నిరోధించవచ్చు. ఇక శ్వాసక్రియను (ఉచ్ఛ్వాస నిశ్వాసాలను) గమనిస్తూంటే శ్వాస క్రమబద్ధమవుతుంది. రాజ యోగంలో చెప్పే కుంభకానికి ఈ విధమైన కుంభకం వ్యతిరేకం కాదు.

శ్రీ రమణగీతలో శ్రీ భగవాన్ వివరించినట్లు, శ్వాస క్రియను గమనిస్తూంటే కుంభకం కలుగుతుంది. ఈ పద్ధతినే మహర్షి ఆమోదించి నట్లు తెలుస్తుంది.

12వ శ్లోకం: చిత్త వాయవశ్చిత్క్రి యా యుతాః ।
శాఖయోర్ద్వయీ శక్తి మూలకా ॥

అర్థం: మనస్సులూ, శ్వాసలూ, చైతన్యంతో, కార్యాచరణతో కలిసి ఉంటాయి. ఈ రెండూ ఒకే శక్తికి చెందిన రెండు కొమ్మల వంటివి.

వ్యాఖ్యానం: చైతన్యంతో కూడిన మనస్సులకూ, క్రియాశీలతతో కూడిన శ్వాసలకూ మూలం భగవంతుని శక్తే. దీని అర్థమిది: ఆ ఆదిశక్తికి గల జ్ఞానశక్తికి ప్రతీకలు మనస్సులైతే, ఆ ఆదిశక్తికి గల క్రియాశక్తికి ప్రతీకలు శ్వాసలు. మనస్సులూ, శ్వాసలూ అంటూ బహువచనంలో చెప్పడంలో ఉద్దేశం, జనబాహుళ్యానికి ఆ రెండూ ఉండటమే. మనస్సూ, శ్వాసా రెండూ కూడా భగవంతుని శక్తికి శాఖలే కాబట్టి ఆ రెండూ కూడా పరమశక్తిని చేరుకోవడానికి ఉపకరించేవి.

13వ శ్లోకం: లయవినాశనే ఉభయరోదనే ।
లయగతం పున ర్భవతి నో మృతం ॥

అర్థం: లయమయి పోవడం, నశించి పోవడం - రెండు విధాలైన నియంత్రణలు. లయమయినది తిరిగి రావచ్చు, కాని నాశనమైనది తిరిగి రాదు.

వ్యాఖ్యానం: లయమూ, నాశనమూ రెండు రకాల నియంత్రణలు మనస్సుకి - లయమొందిన మనస్సు మళ్లీ జన్మిస్తుంది, నాశనమైన మనస్సు జనించదింక. లయమవడమంటే మానసిక వ్యాపకాలు ఆగి పోవడం, మనోలయమైన యోగికి సమాధీ, క్రియాశీలతా ఒక దాని తరువాత ఒకటి సంభవిస్తాయి. నాశనమంటే "నేను" అనే భావం

యొక్క నాశనం. అన్ని కార్యకలాపాలకీ మూలం ఈ "నేను" అనే భావమే కదా! మనస్సుని నాశనం చేసిన యోగి ఎప్పుడూ సమాధిలోనే ఉంటాడు.

14వ శ్లోకం: ప్రాణబంధనా ల్లీన మానసమ్ ।
ఏక చింతనా న్నాశ మే త్యదః ॥

అర్థం: ప్రాణాన్ని నియంత్రించడం వలన మనస్సు లయమొందు తుంది. ఒకే చింతన వలన అది నాశనమవుతుంది.

వ్యాఖ్యానం: క్రిందటి శ్లోకంలో చెప్పినట్లు శ్వాసను నియంత్రిస్తే మనస్సు లయమవుతుంది. (అంటే, శ్వాసక్రియని ఆపేసినా, క్రమబద్ధం చేసినా అన్న మాట). అట్టి మనస్సు ఒకే భావం మీద లగ్నమైతే అది నాశనమవుతుంది. అంటే, ఆత్మకి అభిన్నమన్న భావంతో ఉంటే. ప్రాణాన్ని నియంత్రిస్తే మనస్సు లయమవుతుంది అంతే. అది మనో నాశనాన్ని కలిగించదు. ఆ లయమైన మనస్సు ఏకతనే చింతిస్తే మనో నాశనమవుతుంది.

15వ శ్లోకం: నష్ట మానసో త్కృష్ట యోగినః ।
కృత్య మస్తి కిం స్వస్థితిం యతః ॥

అర్థం: మనస్సుని నాశనం చేసి తన నిజస్థితిని చేరుకున్న యోగి ఇంక వేరే చేయవలసినదేముంది?

వ్యాఖ్యానం: మనస్సుని నాశనం చేసి ఆత్మలో నిలకడగా ఉండే మహా యోగి వేరే చేయవలసిన దేముంది? అంటే, మనస్సుని నాశనం చేస్తే ఇంక వేరే చేయవలసినదేమీ లేదన్న మాట.

16వ శ్లోకం: దృశ్య వారితం చిత్తమాత్మనః ।
చిత్త్వ దర్శనం తత్త్వ దర్శనం ॥

అర్థం: దృశ్యమానమైన వాటి నుండి మనస్సు విముఖమైతే కలిగేది ఆత్మ చైతన్య దృష్టే. అదే సత్య దర్శనం.

వ్యాఖ్యానం: బాహ్య వస్తుజాలాన్ని విడిచి, అంతర్ముఖమైన మనస్సు ఆత్మ చైతన్యాన్ని దర్శిస్తుంది. ''నేతి నేతి'' అంటూ ఇంద్రియ గోచరమైన వాటి నన్నిటినీ తిరస్కరించే మనస్సు ఆత్మానుభూతిని పొందుతుంది. బహిర్ముఖం కాకుండా, నిద్రలో పడిపోకుండా, ఉండే మనస్సు ఆత్మ చైతన్యాన్ని దర్శిస్తుంది. ఈ దర్శనమే సత్యదర్శనం.

17వ శ్లోకం: మానసంతు కిం మార్గణే కృతే ।

నైవ మానసం మార్గ ఆర్జవాత్ ॥

అర్థం: మనస్సేమిటని వెతికితే, అసలు మనస్సే లేనట్లు తెలుస్తుంది. ఇదే సూటియైన మార్గం.

వ్యాఖ్యానం: మనస్సేమిటని విచారణ మొదలు పెడితే, అంటే దాని రూపమేమిటని విచారిస్తే, చివరికి మనస్సంటూ ఏమీ లేదని తెలుస్తుంది. విచారణ చేసేవాడే మనస్సు యొక్క అసలు రూపం. అది అతని నుండి ఉదయించిన కిరణం మాత్రమే. విచారణ చేసేప్పుడు ఆ ఉదయించే కిరణం ఆత్మతో కలుస్తుంది. అప్పుడు మనస్సే ఉండదు. ఇది శ్రీ భగవాన్ బోధ. ఈ మార్గమే సూటి అయినది.

మనవి

రమణజ్యోతి పత్రికలో ప్రచురితమయ్యే రచనలలో వ్యక్తమయ్యే అభిప్రాయాలు కేవలం రచయితల సొంతవి మాత్రమే. పత్రిక యాజమాన్యం, సంపాదక వర్గాలకు వీటితో ఎలాంటి సంబంధం లేదు.

శ్రీ భగవాన్ పాద సన్నిధిలో (At the feet of Bhagavan)

ఆంగ్లమూలం: సుందరేశ అయ్యర్
(గత సంచిక తరువాయి) తెలుగు అనువాదం: జి. శ్రీహరిరావు

సమాప్తి

గౌతమ బుద్ధుని అంత్యకాలంలో వారు చేసిన చివరి బోధనలలో యీ మాట భద్రపరచబడింది. "అన్ని మిశ్రమాలూ కరిగి పోతాయి. అందువలన దుఃఖించ అవసరము లేదు". మన హృదయాలలో ఎంతో కాలము భద్రపరుచుకున్న శ్రీ భగవాన్ దివ్యమానవ రూపము కూడా ఒక భౌతిక మిశ్రమమే. కాలాంతరమున మనమెంతో ప్రేమతో నింపుకున్న ఆ రూపము వివిధ ధాతువులుగా విడి కనుమరుగై పోయింది.

అదే విధంగా శ్రీకృష్ణపరమాత్మ కూడా తనను అమితంగా ప్రేమించే గోపికలనుండీ తన భౌతిక రూపాన్ని మరుగుపరిచి, వారు అంతర్ముఖంగా తనపై ప్రేమను పెంచుకోవాలని కాంక్షించారు. ఈ ఉద్దేశంతో, ఆయన గోపికల వద్దకు వెళ్ళి వారి హృదయాలలో తాను ఎల్లప్పుడూ నాట్యము చేయుట గాంచుటయూ, తన సన్నిధిలో నిత్యమూ నివసించుటయూ యెట్లు సాధ్యమో తెలియపరచమని ఉద్ధవుని పంపెను. మనసారా ప్రేమించిన వారిని (పరమాత్ముని) భౌతిక నేత్రములతోకాక అంతర్దృష్టితో (హృదయనేత్రముతో) చూడగలిగిన నాడు భగవంతుని దివ్యసన్నిధిని తాదాత్మ్యముగా అనుభవించగలరు.

మా అనుభవము కూడా అట్టిదే. ఆ రోజు, 1950 ఏప్రిల్ 14 సాయంకాలము, శ్రీ భగవాన్ అదృశ్యమైపోయిరి. అంతవరకూ మా హృదయ నేత్రాలకు కేంద్రబిందువయిన శ్రీ భగవాన్ దివ్యసుందర విగ్రహము

కనుమరుగై పోయినది. వారు నిర్యాణమయిరని అందుమా? శ్రీ భగవాన్‌కు మరణమా? ఆ పదమునకు అర్థము లేదు. యావత్ప్రపంచ మంతటనూ జీవించియుండు శ్రీ భగవాన్‌ను మృత్యువు స్పృశించు టయా?'' నేనెచ్చటకో వెళ్ళిపోదుననియా మీ ఆలోచన? నేనెక్కడికీ వెళ్ళను. మీ తోడనే వుందును''. అది ఎడబాటుకు ముందు, మమ్ములనందరినీ ధైర్యముతో వుంచుట కోసము వారిచ్చిన మాట. వారిని ఆరాధించు మేమందరమూ, తిరువణ్ణామలలో వారి సన్నిధిలోనే వున్నామను విశ్వాసముతో జీవనము సాగిస్తున్నాము. ఎప్పటివలెనే శ్రీ భగవాన్ తామిచ్చిన మాట ప్రకారము ఆశ్రమములోనే వున్నారనీ వారితో సంభాషించగలమనీ మా అందరి ప్రగాఢ విశ్వాసము.

అంతర్గతమయిన కాంతిని స్పష్టముగా చూడగలుగుటకు శ్రీ సూర్‌దాస్ తన భౌతిక దృష్టిని పోగొట్టుకొనిరి. శ్రీ భగవాన్ కూడా మా పట్ల కృపతో అట్లే చేసిరి. బాహ్యమయిన వారి భౌతిక శరీరకాంతిని కాక, అనంతమయిన వారి ఆత్మజ్యోతిని దర్శించగల శక్తిని మనకు ప్రసాదించి దీవించిరి. మనకు సుపరిచితమయిన బాహ్యరూపమునకు తెర దింపి, వారి శాశ్వత సన్నిధిని మన హృదయాంతరాళములో అనుభవించి ధన్యులము కమ్మని వారి అనుగ్రహ సూచన.

ఆ తెరమరుగు మనకు యెంతో బాధాకరమయిన విషయము. ఆ యెడబాటు దుర్భరము. కాని, సచ్చిదానంద స్వరూపులైన శ్రీ భగవాన్ మన ఆత్మలకు ఆత్మయై, దివ్య ప్రకాశమై, మన ఉనికికి మూలస్థానమై, సర్వాంతర్యామియై మన అంతర్దృష్టికి నిరంతర దర్శనము ప్రసాదిస్తూ మనలను ధన్యులను చేయుచున్నారు.

మాటలతోనూ, చేష్టలతోనూ మనకు బోధించు సమయములలో, మన హృదయములు ఆనందముతో, అనురాగముతో పొంగి

పారలినవి. ఈ రోజు వారిని కాంచుటకు, అవే హృదయ చక్షువులు అంతర్ముఖములై, రాత్రి, పగలు అను తేడా లేక ఆ పరమాత్ముని కరుణలో ఓలలాడుచున్నవి. శ్రీ భగవాన్ ప్రేమకూ, శక్తికీ, జ్ఞానమునకూ, కరుణకూ నిరాటంకము, నిరవధికము అయిన అవధులు లేని అంబుధి.

రాళ్ళు, రప్పలతో నిండిన ఆ పర్వత మార్గముపై యింతకాలమూ చరించిన ఆ పవిత్ర చరణముల వద్ద మన కృతజ్ఞతా పూర్వక స్మరణాంజలిని సమర్పించెదము గాక. అజ్ఞానాంధకారములో కొట్టు మిట్టాడుచున్న మన అందరి నివేదనలను, అల్పమైన మన హృదయ కుసుమాలను వారు స్వీకరింతురు గాక. మనపై వారి కరుణాధారను ప్రవహింప చేయుదురుగాక. శ్రీ భగవాన్ ప్రసరించు కాంతి భగవంతుడే ప్రసాదించు దివ్యకాంతి. ఎట్టి సందేహమూ లేదు. (సశేషం)

రచనలకు ఆహ్వానం

శ్రీ రమణజ్యోతిలో ప్రచురణార్థం రచనలను ఆహ్వానిస్తున్నాం. రచనలు వ్యవహారిక భాషలో ఉండాలి. భగవాన్ శ్రీరమణ మహర్షికి సంబంధించిన గద్య/పద్య/గేయ రూపాలలో 2 లేక 3, 4 పేజీలకు పరిమితమైన స్వీయ రచనలుగా ఉండాలి. రచనలకు ఎట్టి పారితోషికము లభించదు. ప్రచురణకు అంగీకరింపబడని రచనలను తిరిగి పొందగోరువారు తగినంత పోస్టేజి (స్టాంపులు) అంటించబడి తమ అడ్రసు వ్రాయబడిన కవరును జత చేయాలి. రచయితలు తమ విద్యార్హతలు, వయస్సు, అడ్రసు, రచనా వ్యాసంగంలో తమ అనుభవం, తదితర వివరాలను క్లుప్తంగా తెలియపరచాలి.

కర్మ సిద్ధాంతం

(మౌంటెన్‌పాత్' జనవరి-మార్చి 2015, సంపుటి-52, సంచిక-1లో "ద లా ఆఫ్ కర్మ" అన్న శీర్షికతో ప్రచురితమైన సంపాదకీయం నుండి ఎన్నుకొనబడిన భాగాల అనువాదం)

అనువాదం: డా॥ వి. రామదాస్ మూర్తి

కర్మ సిద్ధాంతం దండన కోసం ఉద్దేశింపబడిందని పొరబడరాదు. అది ప్రధానంగా కర్మలు, వాటి ఫలితాలను విశదీకరిస్తుంది. కర్మలు అనంతాలు, అనేకాలు. ఏ రెండు కర్మలు గాని, కాలక్రమంలో ఏ రెండు క్షణాలుగాని ఒకటిగా వుండవు. ప్రతి క్షణానికి దాని విశిష్టత వుంటుంది. ప్రతి ప్రాథమిక చర్యకు తొందరలోగాని, ఆలస్యంగా గాని ఎప్పుడో ఒకప్పుడు ఫలితం వుండి తీరుతుందన్నది ఏ అనుమానమూ లేని నిజం. ఈ సిద్ధాంతం మనకు మార్గదర్శకంగా వుండడానికి ఏర్పడింది గాని అదే పనిగా దండించడం కోసం కాదు.

ఈ విశ్వం సత్వ, రజస్, తమో గుణాల సమ్మిశ్రమం. అవి కర్మ ఫలితాల తీరును వర్ణిస్తాయి. సత్వగుణం మన చైతన్యాన్ని ఉత్తేజ పరుస్తుంది. రజస్సు తటస్థంగా వున్నప్పటికి, అసలైన చర్యకు విధి విధానాలను నిర్దేశిస్తుంది. తమస్సు అజ్ఞానాన్ని ఆహ్వానిస్తుంది, మన చైతన్యాన్ని బలహీనపరుస్తుంది.

మన ప్రవర్తనాశైలి, ఆలోచన, అనుభూతులు సుఖానికి దోహద పడేవో లేదా దుఃఖానికి దారితీసేవో అని అవగాహన చేసుకోవడమో, మనసు, హృదయాల యొక్క పిచ్చి తలపులకు బానిస కావడమో, వీటిలో దేనినైన ఎన్నుకునే స్వేచ్ఛ మనకు వుంది. శాంతి, సఖ్యతలను పెంపొందించే పరిశుద్ధ మనసు ఆనందాన్ని పంచుతుంది. అది వ్యతిరేక తత్వాన్ని, కోపతాపాలను దరికి రానీయదు. ఇక దుఃఖం అందుకు వ్యతిరేకమైన దిశ తీసుకుంటుంది. అది వైరం, ఆగ్రహాలను పెంచి పోషిస్తుంది. మనోహృదయాలను అవినీతికరం చేస్తుంది.

అజ్ఞానంతో ఏర్పడిన ఆలోచనను మనం అలాగే పట్టివుంచితే అది అదే తరహాలోనే భావోద్రేకాన్ని కలిగిస్తుంది, చర్యలకు దారి తీస్తుంది. విషపూరితమైన ఆలోచనను త్రుంచివేయాలంటే దాన్ని కొనసాగనీయ రాదు. ఆలోచనలకు అస్తిత్వం లేదన్నది మనకు భగవాన్ రమణుల ద్వారా తెలిసిన విషయమే. భ్రమ కారణంగా భావింపబడిన ''నేను'' మీద అది ఆధారపడి వుంటుంది. మన అహంకారం ఆలోచనలు, ఉద్వేగాల యొక్క కలగాపులగం, కలగూరగంప. అది గాఢమైన జ్ఞాపకాలు, ముద్రల యొక్క ప్రభావ ఫలితం. అనాలోచితంగా వాటితో మమేకం కావడం వల్ల వాటిలోనే మునిగిపోతాం.

అజ్ఞానంతో మమేకం కాకుండ శుద్ధ చైతన్యంలో కలిసి వుండడం మన స్వధర్మం. ఋణాత్మక వ్యతిరేక స్వభావాన్ని పెంచి పోషించకపోతే, అదే పూర్వపు ఆలోచనల పటుత్వాన్ని బట్టి అజ్ఞానం హరించుకు పోతుంది. పూర్వకర్మలను అనుసరించి సంస్కార ప్రభావ శక్తి ఆధార పడి వుంటుంది. దానికి అనుగుణంగా ప్రతిఫలాలను ఇస్తుంది. మూర్ఖులు తప్ప బాధలను కొనితెచ్చుకోవాలని ఎవరు కోరుకుంటారు?

మన ఆలోచనలకే మనల్ని ప్రభావితం చేయగల శక్తి వుందని గ్రహించడం ముఖ్యం. ఆలోచనలంటే అవేవో అలా గాలికి కొట్టుకు వచ్చి మనమీద ప్రభావం చూపకుండ వచ్చినదారి వెళ్ళిపోయేవి కావు. ఆలోచన ఎంత గట్టిదైతే, మన చర్యలపై దాని ముద్ర కూడ అంత లోతుగా వుంటుంది. అందుకే సజ్జనులతో సాంగత్యం ఏర్పరచుకొనడం ముఖ్యం. మనమేమిటో నిర్ధారించేది మనం తినే తిండి ఒకటే కాదు. మనం ఎవరితో సంపర్క, సాన్నిహిత్యాలు చేస్తున్నామో వాటి మీద కూడ ఆధారపడి వుంటుంది. సాధు, సజ్జనుల సాంగత్యం వల్లను, వారి భౌతిక సామీప్యత, వారి సద్భాషణలు, జ్ఞాపకాల ద్వారాను మన ఆత్మలపై కొంతైనా మంచి ప్రభావం పడుతుంది.

మన కోరికలు, ఆలోచనలు, భావోద్రేకాలపై నిఘా వుంచుకొనడం చాలా అవసరం. స్వామి పరమహంస యోగానంద శిష్యుడొకరు "మేము ఉద్దేశ్యపూర్వకంగా కాకుండ, తప్పు అని తెలుసుకోలేని కారణంగా చేసిన కర్మలకు శిక్షింపబడడం అన్యాయం" అని అన్నారట. స్వామి "అజ్ఞానమూ, తెలియకపోవడం అన్నవి చట్టాన్ని మార్చలేవు. పరధ్యానంగా కారునడిపి చెట్టుకు గుద్దినపుడు, పరధ్యానం వల్ల ప్రమాదం జరిగిందని గాయాలు తక్కువగా తగులుతాయా? చట్టానికి అనుగుణంగా ప్రవర్తించడం అలవరచుకోవాలి. యోగేశ్వర్‌జీ అన్నట్లు మనిషి నమ్మకాల ప్రకారం చట్టాలు పని చేయాలంటే ఈ ప్రపంచం గందరగోళమయమౌతుంది" అని జవాబిచ్చారట.

తప్పులు, పొరబాట్లు, పాపాలు, అజ్ఞానం, సోమరితనం - ఇలా ఎన్ని చెప్పుకుపోయిన - మనం అధిగమించలేమనిపించే సవాళ్ళను ఎదుర్కొంటున్నాం. ఆలోచించి చూస్తే, మన పరిస్థితి ఆశాజనకంగా లేదు. పునర్జన్మను నమ్మినప్పుడు మనం లెక్కలేనన్ని సార్లు పుట్టి, కొండంత కర్మల్ని మూటకట్టుకున్నాం. తెలిసో, తెలియకో ఆచరించిన అన్ని కర్మల ఫలితాల నుండి ఎలా తప్పించుకుంటాం? మనకు పట్టుకున్న మరొక అపనమ్మిక మరింతగా సమాచారం, జ్ఞానం, ధనం, హోదా వీటిని అధికంగా ఆర్జిస్తే సంతోషమెక్కువవుతుందన్నది. ఆలోచనలు, సమాచారం అధికమయ్యే కొద్ది, పరిస్థితి మెరుగుకాదు, సరిగదా ఎలా నడుచుకోవాలో తెలియక మెదడులో గందరగోళం ఎక్కువవుతుంది. ఏది ప్రధానమైనదో తెలుసుకునేందుకు పెక్కు విషయాలు తెలుసుకోవలసిన పనిలేదు. రమణమహర్షి విషయం పరిశీలించండి. మరణం అసత్యం, భ్రమ అనే ఒక విషయాన్ని శాశ్వత ప్రాతిపదికన అవగాహన చేసుకున్న ఒక్క కారణంగా, ఆ జ్ఞానజ్యోతిలో కలిసిన భగవాన్ మళ్ళీ వెంకట్రామన్ అనే బాలుడిగా మాత్రం తిరిగి రాలేదు. తామే లెక్కలేనంతమందిని సరియైన మార్గంలో పెట్టగలిగారు.

సర్వోత్కృష్టమైన ఒక ఆలోచన, ఒక దైవికపరమైన భావోద్రేకం, ఒక జ్ఞానితో హృదయం విప్పి సమాలోచన, వ్యక్తి జీవితంలో సమూల మైన మార్పును తీసుకు రాగలదు. గతచరిత్ర భస్మీపటలం చెందడానికి అలాంటి ఒక క్షణం చాలు. ఎంతో చీదర పుట్టించే అనుభవాలను ఎదుర్కొని, ఎంత ప్రయత్నించినప్పటికి పరిష్కరింపజేయలేని అనేక సందర్భాలు జీవితంలో ఎదురవుతూనే వుంటాయి. కాని ఎప్పుడో హఠాత్తుగా కనురెప్పపాటులో అవి ఎక్కడికక్కడ చిక్కువీడి ఏదో అద్భుతం జరిగినట్లు బాధించడం మానేస్తాయి. సంఘటనలు ఎన్ని అన్న దానితో సంబంధం లేకుండ వాటికి యథార్థమైన స్వతంత్ర ప్రతిపత్తి లేదన్నది గుర్తెరగడమే అలాంటి హఠాత్పరిణామానికి కారణం. అసలు సమస్య వాటితో మనం మమేకం కావడమే. మనం ఒక చీకటి గదిలోనికి ప్రవేశించి, లైటు వెలిగిస్తే, చీకటి మాయమవుతుంది. అది ఎక్కడికి వెళ్ళినట్లు? ఎక్కడికీ పోలేదు, ప్రకాశం యొక్క సమ్ముఖంలో దానికి అస్తిత్వం లేదు.

సాధనామార్గపు ప్రయాణంలో మన జన్మాంతర సంస్కారాల ఫలితంగా కొంతకాలం అడ్డంకులు తలెత్తినప్పటికి, అవి మనల్ని ఎల్ల కాలం ప్రభావితం చేస్తూ వుండలేవు. భగవాన్ పట్ల మన ప్రగాఢమైన భక్తి ఫలితంగా మనం దేనినుండి తప్పించుకోలేమో, దాన్ని ఐచ్ఛికంగా అనుభవించే శక్తిని సంపాదించుకున్నాం. దాన్ని ధ్యేయంగా పెట్టుకుని కాలం గడిపితే, ముక్తి సాధనకై మనం చెందే ఆరాటం విజయవంతమై తీరుతుంది. అలా ఆలోచనాసరళిని దిద్దుకుని మనోహృదయాల పవిత్రీకరణను సాధించడం ఎలాగ? దానికి రెండు మార్గాలు - ఒకటి క్రమేపి ఏర్పడేది, మరొకటి హఠాత్తుగా జరిగేది.

చేసిన కర్మ ఒక కాంక్రీటు దిమ్మెలాంటిదని ఊహించుకుంటే, దాంట్లో ఇరుకున్న మనల్ని తన బరువుతో దిగజారుస్తూ, మన

దృక్పథాన్ని, ప్రవర్తనను ప్రభావితం చేస్తుంది. మన విచక్షణా జ్ఞానానికి అడ్డు తగిలి తప్పుడు కర్మలకు పురిగొలుపుతుంది. ప్రార్థన, మంత్రజపం, వంటి ఆమోదించబడిన ఆచారాలు, ప్రాణాయామం, ఆరోగ్యకరమైన జీవనశైలి, గుణాత్మక ఆలోచనలు, ధ్యానం మొదలైనవి ఆచరిస్తే, ఆ దిమ్మె క్రమంగా కరిగి మనం విడిపడతాం. అజ్ఞానం, తమస్సులతో క్రుంగిపోతున్న మనలో నిదానంగా, క్రమేపీ పవిత్రీకరణ జరిపే ప్రక్రియ ఇది.

ఇక రెండవది, అలాంటి ఆలోచనలు ఉదయిస్తున్న మూలాల్లోనికి పోవడం. అది ఎలా తలెత్తుతోందో గమనించి తెలుసుకుని, వేళ్ళతో పెకిలించడం. దానికి భగవాన్ ఆత్మవిచారణ మార్గాన్ని సూచించారు. అతి సున్నితమూ, శక్తివంతమూ అయిన ఈ అన్వేషణ ధారపోసి, మనం కానిదాన్ని దేనిని మనం మనమను కొంటున్నామో దాని నుండి మనల్ని దూరం చేసి, మన సమయం, శక్తులను ఆ భావనకై వృధా చేయకుండ సహాయపడుతుంది.

భగవాన్ మాటల్లో చెప్పాలంటే “వస్తువులు, విషయాలకు సంబంధించిన ‘ముద్రలు’, లోతైన భావనలు వున్నంత కాలం, ‘నేను ఎవరు?’ అన్న ఆలోచన జరగాల్సిందే. ఉదయించే ఆలోచనను అక్కడే త్రుంచివేయాలి. ఆత్మగురించి నిర్విరామంగా ధ్యాస వుంచి దాన్ని సాధించే వరకు జరిపే అన్వేషణ ఒకటే చాలు. కోటలోపల శత్రువులు వున్నంతకాలం దండయాత్ర సాగుతూనే వుంటుంది. వస్తున్న వాటిని వస్తున్నట్లే హతమారుస్తుంటే కోట మన అధీనమవుతుంది”.

కర్మ సిద్ధాంతం ప్రకారం, మన చర్యల ఫలితాలు మనల్ని వెన్నాడుతూనే వుంటాయి. తప్పుడు సంకేతాలు వస్తూనే వుంటాయి, బాధలు కలుగుతూనే వుంటాయి, గందరగోళం వుండనే వుంటుంది. కాని ఆఖరుకు భగవాన్ కృప మనకు విజయాన్ని అందించి తీరుతుంది.

మరణానుభవము - ఆత్మయొక్క ఉనికికి నిదర్శనము

- వంగర శ్యామసుందరి

జగద్గురు ఆదిశంకరాచార్యుల వారు, భజగోవింద శ్లోకంలో మానవ జీవితం గురించి ప్రస్తావిస్తూ ఇలా అంటారు. 'బాలస్తావత్ క్రీడాసక్తః, తరుణాస్తావత్ తరుణీసక్తః, వృద్ధస్తావత్ చింతాసక్తః, పరే బ్రహ్మణికోపి నసక్తః" అనగా మనిషి జీవితం బాల్యంలో ఆటలయందు ఆసక్తితోనూ, యవ్వనంలో స్త్రీలయందు ఆసక్తితోనూ, వృద్ధాప్యంలో చింతతోనూ గడిచి పోతుంది. కాని శాశ్వతమైన, నిత్యమైన సత్యము నందు ఎవరికీ ఆసక్తి ఉండదు.

నిజానికి సత్యము మనకు బాహ్యంగా లేదు. మనలోనే ఉన్నది. అయితే మన ఇంద్రియాలు బాహ్యమైన విషయాలను మాత్రమే గ్రహించే విధంగా సృష్టింపబడినాయి. అందుచేత మోక్షేచ్ఛ కలవారు, వివేక వైరాగ్యములతో, మనస్ఫూర్తిగా, సూక్ష్మబుద్ధితో నిరంతరం 'నేనెవడను?' అన్న ప్రశ్నతో అంతర్ముఖులవ్వాలి.

భగవాన్ శ్రీరమణ మహర్షికి 1896లో, వారి 16వ యేట మరణాను భవం కలిగింది. దీని ద్వారా వారికి ఆత్మసాక్షాత్కారమయినది. 1912లో అనగా వారి 33వ యేట రెండవసారి మరల మరణానుభవం కలిగింది. ఆ అద్భుతమైన అనుభవాల వివరాలు ఏమిటి?

1896లో, ఆయనకు ఎటువంటి శారీరకమైన, మానసికమైన ఆరోగ్య సమస్యలు లేకపోయినా, అకస్మాత్తుగా విపరీతమైన మృత్యు భయం కలిగింది. ఈ భయం ఆయనను అంతర్ముఖుణ్ని చేసింది. ఆయన తనలోతాను యిలా అనుకున్నారు "సరే! చావు వచ్చింది దీని అర్థమేమి? చనిపోయేదేమిటి? ఈ దేహం చనిపోతుంది. శరీరం చని

పోతే "నేను చనిపోయినట్లేనా? నేను ఈ శరీరమేనా? ఈ శరీరం నిశ్చలంగా, జడంగా ఉన్నది. కాని నాకు చైతన్యశక్తి ఉన్నట్టు తెలుస్తున్నది. 'నేను' అన్న శబ్దం కూడా లోపల నుండి వినబడుతున్నది. కాబట్టి 'నేను' అన్నది దేహానికి అతీతమైన శక్తి. భౌతిక దేహం చనిపోతుంది. కాని ఆ చైతన్య శక్తిని మృత్యువు తాకలేదు. కాబట్టి చావులేని చైతన్యమే నేను".

మరల 1912లో రెండవసారి మృత్యు అనుభవం వెంటవెంట మూడు మార్లుగా కలిగింది. ఈ సంఘటన భగవాన్, వాసుదేవ శాస్త్రి గారు (భగవాన్ భక్తుడు), ఇంకా కొంతమంది భక్తులు స్నానార్థం పచ్చైయ్యమాళ్‌కొవెల వద్ద కోనేటిలో స్నానం చేసి, కొండకు తిరిగి వెళ్తూండగా తాబేటి బండ వద్ద జరిగింది. ఈ సంఘటన గురించి భగవాన్ యిలా చెప్పారు:

"హఠాత్తుగా ఎదురుగా ఉన్న దృశ్యం మాయమై దృష్టిపథానికి అన్ని వైపుల అడ్డంగా ఒక తెల్లని తెర వేయబడినట్లు అన్పించింది. రక్త ప్రసరణ, హృదయచలనము ఆగిపోయినాయి. దేహం నీలిరంగులోకి మారింది. ఈ పరిణామం క్రమక్రమంగా జరిగింది. కొంతసేపు ఆ తెర, కొంతసేపు ప్రకృతి, మారి, మారి కన్పిస్తూ ఆ తర్వాత ప్రకృతి పూర్తిగా మాయమయింది. రెండవసారి యిలా జరగగానే బలహీనత ఎక్కువయి చీకటిగా అన్పించసాగింది. వెంటనే ఒక రాయిని ఆనుకుని నిలబడ్డాను. మరల మూడవసారి కూడా అలా అన్పిస్తే ఆ బండ దగ్గరే కూర్చున్నాను. చుట్టూ మొత్తం ఆ తెల్లని తెరతల వణుకుతున్నది. రక్త ప్రసరణ, హృదయచలనము ఆగిపోయినాయి. చర్మం నల్లబడి పోయింది. అది మృత్యువు వేళ వచ్చే నలుపు. దేహానికి మృత్యు లక్షణాలన్నీ వచ్చినప్పటికీ నాకు భయం కలుగలేదు. ధ్యానధార, అహం స్ఫురణ పోలేదు. ఈ శరీర స్థితికి విచారమూ కలుగలేదు. ఇలా 10,

15 నిమిషాలు గడిచాయి. తటాలున శరీరమాద్యంతమూ శక్తి ప్రసార మయింది. రక్త ప్రసరణ, హృదయచలనం అతి తీవ్రంగా ప్రారంభ మయినాయి. ప్రతి రోమకూపంలోనూ విపరీతంగా చెమట పోసింది.''

ఈ మరణానుభూతి కలుగుతున్న సమయంలో భగవాన్ శ్రీరమణు లకు బాహ్యంగా జరుగుతున్న విషయాలు తెలుస్తూనే ఉన్నవి. తన సహచరుల సంభాషణ విన్పిస్తూనే ఉన్నది. ''నా శరీరం నల్లబడటం, శ్వాస చలనము, రక్త ప్రసరణ ఆగిపోవటం, కాళ్ళూ చేతులు బాగా చల్లబడిపోవటం అన్నింటినీ చూస్తూనే ఉన్నాను. కాని 'అహంస్ఫురణ' మాత్రం కొనసాగుతూనే ఉన్నది. నా దేహ పరిస్థితి గురించిన భయం కాని, విచారము కాని కలుగలేదు'' అన్నారు భగవాన్.

మరణానుభూతితో మొదలైన భగవాన్ జీవితంలో మరల కొన్ని మార్లు మరణానుభవాలు ఏదో స్థాయిలో కలిగాయని మనకు తెలుస్తోంది. వారికి ఆ సమయంలో దేహానికి జరుగుతున్న పరిణామాలను చూసికూడా భీతి కలుగలేదు. అటువంటి విపత్కర పరిస్థితులలో కూడా వారికి 'అహంస్ఫురణ' కొనసాగింది. సర్వవ్యాప్త చైతన్యమే తానన్న అనుభవం అఖండంగా సాగింది. ఇది ఎవరికీ సాధ్యం? జనన మరణాలను తన అధీనంలో ఉంచుకుని, భగవాన్ శ్రీరమణ మహర్షిగా భూమిపై అవతరించిన, మృత్యుంజయుడైన ఈశ్వరునికి తప్ప.

శ్రీరమణార్పణమస్తు

Real freedom

(From a Speech of Dr. K. Subrahmanian)

We may acquire a lot of knowledge about Sastras or philosophy or spirituality but this may at best earn us admiration from others. Knowledge alone does not give us peace of mind. The man who knows a great deal need not necessarily be a wise man. A man who knows practically nothing, he may be a wise man. It has got nothing to do with the kind of knowledge we are familiar with. Sri Ramakrishna was almost an illiterate, Jesus Christ did not go to any school or college, Bhagavan studied only up to third form.

Atmavidya (Self-Knowledge) is something that one gets through the Grace of the Lord. When we have atmavidya, we don't need any other kind of vidya, because all other vidyas are contained in this. But we try to have knowledge of so many things. Eventually we realize that knowledge of so many things does not make us happy. What are japa , puja and dhyana for? They enable you to still the mind. On the other hand, external knowledge of any kind agitates you more and more. You want to compete with other people while acquiring external knowledge. In competition there is always disturbance of some kind or the other. When I want to know something about myself, then I have to go within. What I am, I cannot find in books. But if I am interested in atmajnana, the only thing that is important is to try to understand the person who wants to know or study.

Adi Shankara who knew everything, who had studied and written so much has said, don't get confused by the shastras and don't waste your time. Most important thing is to understand yourself. In Viveka Chudamani he said, "*shabdajaalam mahaaranyam chithabhramana kaaranam*" **शब्दजालं महारण्यं चित्तभ्रमण कारणं ।** This means, "The world of words, the world of shastras, is like a huge forest; if you get into this forest, you will

be terribly confused." Because this purana will say something, that one will say something else and you will be confused as to which path to follow. So Shankara says, you try to find out the truth not by reading but by experience. You may reject many things saying you don't have faith in them. You can even say God does not exist. But you cannot say I do not exist. Nobody says 'I' don't exist. Everybody says, irrespective of caste, creed or religion, I, I, I-aham. Who is this I? What happens to that person when he is in deep sleep? Who says 'I slept well'? When you go to bed and sleep, the mind is not there, you are not conscious of your body or your mind; when you get up, you say I slept well. Who is this I that is constantly there? This line of thinking can occur to you only by the Grace of the Lord. Shankara says in the same Viveka Chudamani:

Durlabham trayamevaitaddeivaanugraha hetukam
Manushyatavam mumukshutvam
mahapurushasamshrayah

दुर्लभं त्रयमेवैतद्देवानुग्रह हेतुकम् ।
मनुष्यत्वं मुमुक्षुत्वं महापुरुषसंश्रयः ॥

There are three things that are most difficult to obtain in this world. To be born as a human being, the desire for *moksha* (freedom) and association with great people.

For us freedom means not to be controlled or to be bothered by anybody else. We want to do whatever we like to do; we don't want any interference from anyone. We should realize that such freedom in life comes with responsibilities - responsibilities towards family, society or the nation.. One may be the richest industrialist but he will have to follow procedures laid out by the law of the land. His wealth or power does not permit him to enjoy unrestricted freedom that he may want in running his business. You may have the best car in the world but

when you drive it, you have to stop when the traffic constable asks you to stop. All these restrictions in life are there to ensure the comfort of everyone in the society. Otherwise there would be chaos. And so, I have to give up my freedom in order that I can be happy and others also can be happy. When we impose restraint on ourselves, there is comfort and happiness all around, even though we may resent it occasionally. And so in life, everyone has to give up part of his freedom in order that everybody can be free. We thus see that total unrestrained freedom is difficult.

Saying the same thing slightly differently, we feel freedom means fulfilment of our desires. Is there any limit to our desires? As long as our mind operates it will never put an end to desires. Yet, we also see that there are people who live on very little and still are very happy. Bhagavan had nothing, he lived on *bhiksha* for a number of years. He was like an emperor, because a real emperor is one who has no desires of his own. Is that state possible? From the lives of saints and sages, you see that it is possible. How can it be achieved?

Those who want total freedom have to realise that the very act of seeking will result in encountering problems, restraints and shackles, sometime or the other. So long as mind operates, seeking will continue. So, sages like Shankara and Bhagavan say that **real freedom is freedom from the mind**. If I am free from the mind or ego, then I am the richest person, because I will not depend on anything outside of myself. When we go beyond the mind, Bhagavan says, what we once thought of as an obstacle or sorrow will no longer be so; we will see that the world is perfect as it is. This is something we cannot understand with the kind of mind that we have now. In that state, when you do something for other people **without expecting anything in return,** you become happy. When you do it like that, you are

astonished that others take so much of interest in your affairs and things are done for you through them by God. The happiness that I derive in treating the whole world as my family (*Vasudhaiva Kutumbhakam)*, far surpasses the happiness when I do something for myself alone.

*   *   *

"Do You Still Find Two?"

A devotee by name Dr. Haribhai Adalja met Bhagavan in 1946. He wrote a chit and placed it before Bhagavan. He had written, "I feel that I have the experience of the Self, but my mind does not agree with that". After reading it, Bhagavan asked for a copy of "Ulladu Narpadu" to be fetched. He turned to Verse 33 therein and asked someone to show it to him. It read: "To say I know my Self or I do not know my Self is ridiculous. Are there two selves, one to know the other? Experience for all is that the Self is only One". Later on, in 1947, this devotee was coming down the Arunachala Hill and Bhagavan was going up, He stepped aside to give Bhagavan room to go, as the path was very narrow. When Bhagavan came near him, he asked Dr. Haribhai, to his utter surprise, **"Do you still find two?"**

Though many months had elapsed, Bhagavan remembered the devotee and the issue that was bothering him! One can also get a taste of the delightful sense of humour that Bhagavan had, through this interaction. On another occasion, the same devotee asked Bhagavan, "If waking and dream states are not different in essence, can we realize the Self in dream?" Bhagavan seems to have said, "First realize the Self in the waking state. You will know the answer then!"

(Source: Call Divine, 1953)

*   *   *

The Previous Avatar of Lord Subrahmanya

Kanchi Mahaswami

This story about who manifested as Lord Subrahmanya was not known to me till recently. In *Brahma Sutra Bhashya* (the elaborate commentary on Vyasa's Brahma Sutras), Bhagavad-pada Sankara has made a passing reference to this story. There is a detailed version in *Tripura Rahasya,* which was brought to my notice by the great Vedic scholar, Srivatsa Somadeva Sharma.

Sanatkumara was the *manasaputra* (born from the mind) of Brahma. He was a Jnani like Suka, all the time immersed in the Self, not differentiating the 'inner' from the 'outer'.One day, he had a strange dream, something that was unusual for him. In the dream he found himself fighting the Asuras (demons), as the Supreme Commander of the Devas and destroying them.When he asked for an explanation for this dream from his father Brahma, he replied, "This must have a basis on your true grasp of the Vedas, where such fights are mentioned. When someone like you has a dream, it will end up actually happening! For that purpose you may have to be re-born."

Sanatkumara ignored the dream and immediately resumed his state of being immersed in the Self. Lord Siva was keen that this *jnani's* dream should come to pass. Along with Goddess Parvati, He appeared before Sanatkumara. For Sanatkumara, everything was the Self; the thought that he should treat the Divine Couple differently, that he should bow down and show respect etc. did not occur to him. Lord Siva and Parvati stood before him for a very long time but saw no change in Sanatkumara. Though Lord Siva was very pleased to see such a jnani, He acted as though He was angry and said to Sanat - kumara, "You seem to be arrogant because of your attainment.

We, the Creators of this entire universe feel insulted by your indifference. If we curse you, what can you do?"

Sanatkumara was unperturbed. With utmost indifference he replied, "Your curse will do nothing to the Atma that I truly am; so go ahead!" Lord Siva thought 'what a rare jnani this one is!' but wanted to test Sanatkumara further. He said, "I truly appreciate your *Atma-jnanam.* You can ask for a boon."

Sanatkumara laughed. "After obtaining which nothing else needs to be obtained- that state of Wholeness is constantly enjoyed by me. I do not need your boon. From the talks about curses and boons, it appears to me that you seem to be interested in all these things. If you want, you can ask for a boon and I will give it!" Lord Siva was delighted with this answer. When our child displays his smartness to us, won't we be pleased? The Father of the universe became proud of this extraordinary sage and humbling Himself, asked for a boon! He thought that this was the best opportunity to make the sage's dream come true and said, "Brahma is so very privileged to beget you as his son. I also want to enjoy the same privilege; I want you as my son in your next birth."

Sanatkumara also agreed. Only till we obtain jnana, we bemoan future births; once we get it, thereafter there can only be Bliss. Births are mere bubbles in this ocean of Bliss. That said, Sanatkumara came out with a peculiar proposal. He said, "In the *sastras* it is said that one should not give something to a person if it was not asked by him. Though you desired to beget me as your son, Parvati Devi expressed no such desire. Therefore, do whatever you deem fit to beget me, all by yourself." Goddess Parvati was stricken to hear this. When all the jivas are Her children, can She bear to be excluded from the birth of such a great jnani? She also quoted the sastras now, saying, "The same sastras say that whatever a husband seeks,

it is for his wife's sake also. I don't have to separately ask for anything. This means that the boon sought by Him, is also sought by me. So you must be born to both of Us." Seeing the table turned on him by the divine Mother, Sanatkumara appealed to Her that She should be agreeable for a compromise. That compromise solution was provided by Lord Siva Himself.

In an earlier time, the demon Bhasmasura had obtained a boon from Lord Siva which gave him the power to reduce to ashes anyone on whose head Bhasmasura placed his palm. He wanted to first carry out the test on Lord Siva Himself! Knowing his intention, Siva withdrew His form from sight. Mother Parvati was startled when her husband's form disappeared suddenly and in that instant, unable to stand the separation, melted into a pool of water. This pool got the name 'Saravana'. After Bhasmasura was destroyed and Siva assumed His original form, Amba also got back her divine body. Lord Siva desired that the pond 'Saravana' should continue to exist as a symbol of Her love for Her husband. He reminded Her, "Saravana is verily your body. In his next birth, Sanatkumara will be born as my *Tejas* (lustre) and you will receive it in the Saravana Pond and transform it into Lord Subrahmanya. This way, the desire of all three of us can bear fruit."

Accordingly, Sanatkumara emerged in his next birth as sparks of fire (Agni) from Lord Siva's third eye. Nothing on earth could bear the intensity of His Tejas. River Ganga tried to bear it initially but could not withstand its power; on the advice of Brahma, Ganga transported Siva's Tejas to the Saravana Pond and Lord Subrahmanya manifested from there. That is why he is called as Saravana Bhava. Sanatkumara's dream became real. Lord Subrahmanya became the supreme commander of the Devas and vanquished all the demons.

(Source: Deivathin Kural, a compilation of speeches by Kanchi Mahaswami)

Experience of Deep Sleep (Part 1)

A Pointer to the Ultimate State

V.Krithivasan

Bhagavan Ramana would repeatedly draw the attention of genuine seekers to the everyday experience of everyone – the state of deep sleep (*Sushupti*). In fact, as one goes through 'Talks with Ramana Maharshi', one cannot help but notice that Bhagavan took this line of approach to explain Reality most of the times. Just as 'Who Am I?' is considered as Bhagavan's Brahmastra, the most powerful missile, "What was your experience in deep sleep?" (or a variation of this), can be considered as an *Upa-astra* or ancillary missile! No other spiritual Master had adopted this line of approach as effectively as Bhagavan had. The reasons why Bhagavan followed this technique are not difficult to understand:

(i). Deep sleep is one's own, irrefutable experience. There is no need to undertake the study of philosophical works to understand what Bhagavan is trying to point out. (ii). This is an un-investigated experience, which provides a number of clues to effective understanding of our true nature. Basically, as we follow Bhagavan's logic, we realise how wrong it is to take waking experience as the only standard to understand Reality. Though it is our own experience, we tend to discount Sushupti as anything worth analysing mainly because it is a 'blank' state for us; a state of 'unawareness' and so 'not interesting'. So, when Bhagavan asked this question, "what or how were you during deep sleep?" the seekers would invariably get confused. They blurted out answers that they would keep correcting, as Bhagavan nudged them along by his counter-questions. During this process, Bhagavan would make us see this extraordinary truth, fundamental to understanding Advaita : the experience of

deep sleep state proves that one's existence is beyond the body-mind complex. This formless experience of simple 'being' points to the nature of Ultimate Reality. A sample dialogue is presented here from **Talk no. 280**:

Devotee: Can you help me to get rid of Maya?

Maharshi: What is Maya?

D.: Attachment to the world.

M.: Was the world in your deep sleep? Was there attachment to it?

D.: There was not.

M.: Were you there or not?

D.: Maybe.

M.: Then do you deny having existed in sleep?

D.: I do not.

M.: You are therefore now "the same one as there was in sleep."

D.: Yes. (Here the compiler of Talks summarises the conversation so far, using a table)

Sleep	***Wakefulness***
No world	*World*
No attachment	*Attachment*
The Self	*The Self*

M.: What is it then that raises the question of Maya just now?

D.: The mind was not in sleep. The world and the attachment to it are of the mind.

M.: That is it. The world and the attachment to it are of the mind, not of the Self.

D.: I was ignorant in sleep.

M.: Who says that he was ignorant? Is he not ignorant now? Is he a Jnani? Ignorance is now mentioned by the contaminated Self here.

D.: Was the Self pure then in sleep?

M.: It did not raise any doubts. It did not feel imperfect or impure.

D.: Such Self is common to all, even in a dead body.

M.: But the man in sleep or in dead body does not raise questions. Consider who raises questions. It is you. Were you not in sleep? Why was there no imperfection? ***The pure Self is simple Being.*** *It does not associate itself with objects and become conscious as in the wakeful state. What you now call consciousness in the present state is associated consciousness requiring brain, mind, body, etc., to depend upon. But in sleep consciousness persisted without these.*

This questioner began with Maya and attachment. But it could very well be about God, about visions, about worldly suffering, about tragic events in life, social injustice, religious practices and a host of other perceived issues.Bhagavan would ask the questioner to leave them alone and consider his own experience in deep sleep. By that Bhagavan was pointing out that none of these issues bother him in deep sleep. Why? Because the mind which raises or experiences these issues is absent in sleep. Can these issues then be Real? If indeed they were Real, by the very definition of Reality which holds "that which is Permanent and never absent alone is Real", should they not have presented themselves to him in deep sleep? If the mind (and by extension the body perceived by it) is absent in sleep, does it mean that he was absent? If he was absent how can he say after waking up that he slept happily; that he did not know anything? Does this not prove that pure Existence (or *sat*) is beyond the state of waking (and also dream)? Does it not mean

that the only entity that endures the alternating states of waking, dream and sleep is pure Being or Self?

Bhagavan also addresses the wrong understanding that there is no awareness in deep sleep. He dismisses it as the observation of the entity which is 'contaminated', the waking self. If unaware in sleep, how can we say '*I **did not know; I slept happily"?*** Pure Awareness (which is the same as Pure Being), continues in all the three states.

Bhagavan makes these other observations among a host of other observations, about the enigma called deep sleep:

**Sleeping -I is the Real I; it persists all through. Wakeful -I is 'I –thought' (Talk 43)*

**There is no diversity in sleep. That indicates perfection (Talk 132)*

**Deep sleep is only the state of non-duality (Talk 207)*

**Sleep is the natural state of being(Talk 244)*

**Sleep is not ignorance. It is your real state. (Talk 313)*

**Sleep indicates existence beyond knowledge and ignorance. (Talk 427)*

When S.S.Cohen asked if deep sleep was not one of ignorance, Bhagavan had this to say :" There is full awareness in it and total ignorance in the waking state. It is said to be *ajnana* (ignorance) only in relation to the false jnana (knowledge) prevalent in waking. Really speaking, waking state is ajnana and sushupti, *prajnana* (wisdom). If sushupti is not the real state, from where does the sleeper derive the intense peace he feels? It is everybody's experience that nothing in the waking state can compare with the bliss and well-being derived from deep sleep, when the mind and the senses are absent. What does it all mean? It means that bliss comes only from inside ourselves and that it is most intense when we are free from thoughts and perceptions,

which create the world and the body, that is, when we are in our pure Being, which is Brahman, the Self. In other words, the Being alone is bliss and the mental superimpositions are ignorance and therefore, the cause of misery. That is why *samadhi* is also described as sleep in waking, the blissful pure being which prevails in deep sleep is experienced in waking state, when the mind and the senses are fully alert but inactive."

- Guru Ramana by S.S. Cohen (To be continued)

*   *   *

Kavyakanta and Gajaanan

Kavyakanta had a *sishya* called Gajaanan. When he came to Kavyakanta he was not a great scholar. He served Kavyakanta with great devotion. He listened to all that Kavyakanta taught with keen interest. One day in a temple this person fell unconscious. Kavyakanta then sprinkled some water on his face and he became semi- conscious. In this state he started reciting a number of verses; Kavyakanta was taken by surprise because he himself had not read all these things. So he immediately asked his *sishyas* to take down whatever Gajaanan said. He found that whatever he recited was in the form of verses, and Kavyakanta remarked that they were like the Rigveda, profound in their meaning. Later on this was published as a book by BharatiyaVidya Bhavan. Such amazing incidents have happened. We cannot divine why he became such a great poet, not when he was conscious but while semi-conscious. Later on Gajaanan said that this was due to the grace of his *guru*, Kavyakanta. **One who has faith in his guru and surrenders to him will get extraordinary gifts.** And this is something due to the tremendous grace of his *guru*.

(From a speech of Dr. K. Subrahmanian)

*   *   *

Is This Alone False ?

Sadhu Om

Sri Niranjananda Swami, the Sarvadhikari of Sri Ramanasramam, desired that the first major biography of Sri Bhagavan should be written in Tamil. But at that time, B. V. Narasimha Swami was gathering information and facts in order to write a good biography of Sri Bhagavan in English. However, even before this English book was published, a Malayalam scholar came one day to have darshan of Sri Bhagavan. This person had the habit of writing the life story in Malayalam of all great souls he happened to meet. So, when he saw Sri Bhagavan he was inspired to write his biography. He started gathering information from some local people, asking them, "Who is this Ramana Maharshi?" "Where was he born?" and so on. Not being familiar with Bhagavan or the understanding that the Self-realization of a Jnani is itself his real greatness, some people naturally imagined that Bhagavan should possess all sorts of supernatural powers (siddhis) and they therefore spread rumours which attributed such powers to him, thinking that they were thereby glorifying him. Though Bhagavan Ramana taught that all siddhis are as trivial as straw and are to be regarded as treacherous friends by the spiritual aspirant, even he was not spared from the rumours created by such people. Unfortunately, it was only from this type of people that the Malayalam scholar quickly gathered biographical information on Bhagavan.

Then, within a day, he edited all his notes and completed writing the biography. Now, according to his biography Bhagavan was a householder, a lawyer from Madurai who had three children. It was also reported that Sri Ramana exhibited a number of siddhis in various places. In this way, many such fantastic but untrue incidents were recorded in that biography.

When he had finished writing it, the Malayalam scholar brought the biography to Sri Bhagavan. Among those living with Sri Bhagavan at that time, no one knew Malayalam except Kunju Swami, and he happened to be absent on that day. Therefore, Bhagavan, who was himself well versed in Malayalam poetry and literature, read the whole biography from beginning to end, stopping only here and there to correct some spelling mistakes, and then returned it to the author without altering even a single statement or idea. Thinking that the biography he had written was correct in every respect, having been seen and corrected by Sri Bhagavan himself, the author was very happy.

Soon the news spread among the devotees in the Asramam that the life of Sri Bhagavan had been written in Malayalam. However, since no one knew that language, they did not know what was written in it. The next day Kunju Swami returned to the Asramam and the devotees all eagerly told him, "This new devotee has written Bhagavan's biography in Malayalam. Bhagavan has also gone through it and approved it after making all the necessary corrections." With great surprise and joy, Kunju Swami received the biography from the Malayalam scholar and began to read through it. But when he saw the many untrue reports written in it, he was unable to bear it.

He went to the author and tactfully said to him, "Many statements in this biography are totally incorrect! I am afraid that you have not gathered your information from the proper sources." But with great confidence the author replied, "There is not even a single mistake in it. See, Bhagavan himself has corrected it with his own pen wherever it was necessary. So I am confident that this alone is his correct life history." Without saying anything further, Kunju Swami brought the biography to Sri Bhagavan and complained, "O Bhagavan! Your own handwriting is found here in many places, so you must have seen this. But how can this all be true?"

"Are all these other things true (pointing to the world with a sweep of his hand), and is this alone false?" replied Sri Bhagavan with a peaceful smile. Though this sounds humorous, we should notice the profound teaching that lies hidden in it. From his reply it is clear that the ever-attained experience of Sri Bhagavan - who teaches that the world is a mere false appearance- is that even the individual who sees the world is false. Those who do not know the Self cannot but feel slighted and angry if some historical facts in their life, which would have otherwise given them fame and glory, were omitted or written about in a distorted manner.

In this world, which is full of so-called great ones who strenuously seek praise and publicity for self-glorification, how exalted is the greatness of Bhagavan Ramana who was completely indifferent to any amount of disparaging words written about him! In Bhagavan's view, even the biography we now have, which records his life as we saw it with our own eyes, is as true as this Malayalam biography. That is to say, in Bhagavan's view, even his birth, his attainment of Self-realization, his renunciation and his life as Jagat-Guru are just as real or unreal as this Malayalam biography!

(Source : The Maharshi -News Letter 2005)

Errata

In the article 'The Message of Upadesa Saram' by Sri N.A. Mohan Rao (June 2017), a couple of errors had crept in inadvertently. In para 3 on page 28, the verse numbered as v.9 should actually read v.14. Although v.14 belongs to the Raja-yoga section of the poem, it may be said to be applicable to Bhakti-yoga as well, in the context of verses 4,6 and 7, and Bhagavan's explanation in *Day by Day with Bhagavan,* dated 21.01.1946.

How I came to Bhagavan

Phanimala Malladi

"The warm welcome by peacocks who unfurl their beautiful feathers singing and dancing on the porch of Sri Bhagavan's Samadhi Hall, the Veda *parayana* ,*Na karmana* , the devotional verses of Aksharamanamalai sung in unison and the peaceful atmosphere of Sri Ramanasram is really blissful" : This was the description of the Asram given by my mother who was fortunate to go to Tiruvannamalai in the year 2007. Even though I like going on pilgrimages, these words had little impact on me.

Right from early childhood, I had a healthy predisposition towards *slokas* and Srimad Bhagavatham. One fine day, one of my *satsangic* friends presented to me a book titled 'Autobiography of a Yogi' written by Sri Paramahamsa Yogananda, the founder of a spiritual organization called YSS- Yogada Satsanga Society of India. This book made me realise that one could experience untainted happiness only by the grace of Guru and that was when the search for a Sadguru was kindled in me. On my friend's advice, I also wrote to YSS Ranchi to send me lessons on meditation techniques and started receiving them ; I was supposed to practise them daily. Though I found these couple of exercises and meditative techniques interesting, for some reason I could not pursue them consistently.

As days passed by, my mother's cousin Sri Chavali Surya Narayana , an ardent devotee of Sri Ramana Maharshi happened to visit my place for the first time. In the course of conversation I happened to tell him that I had recently started practising the lessons of YSS on meditation. I also told him about my inability to pursue them consistently. He immediately asked me, " Who is it that wants to meditate?" He went a little further and told me that in due course I would come into Sri Bhagavan's fold and practise Self enquiry. I gently put my point across saying, "All

roads lead to Rome; so how should it matter whether I followed YSS lessons or Sri Ramana's Self enquiry?" But my uncle maintained his stand that I am going to be graced by Sri Ramana Maharshi. After an hour he left but it took me sometime to realise that his words would turn out to be the greatest blessings in my life.

From that moment every person I happened to meet was a devotee of Sri Bhagavan and I started receiving several books such as 'Who am I', 'Ramana Bhaskara' and so on. These books kindled more and more interest in Sri Ramana's life and teachings . My mother's beautiful description of Sri Ramanasram often came to my mind. I wanted to have a darshan of the Holy Hill- Arunachala. I would constantly pray to Lord Arunachaleshwara to give me His darshan and finally the day of divine fortune had arrived. In the year 2011, during Navaratri period, I could go to Tiruvannamalai. I was deeply captivated by the blissful atmosphere of Sri Ramanasram and the resplendence of the Hill. Ever since then Bhagavan has been showering His grace by blessing me with frequent visits to the Holy Hill and wonderful satsangs with His devotees. What else could one ask for!

OBITUARY

Shri S.V. Rajeshwar attained the lotus feet of Bhagavan on 01.06.17, suffering a massive heart attack during his stay with his son at Melbourne. SVR was an active member in the Kendram and it's activities. Her served as the kendram President during the year 2014-15. He was also the editor for the telugu section of SRJ. He will be fondly remembered for the services he has rendered to the Kendram. He is survived by his wife, a son and a daughter. We pray to Bhagavan to grant strength and fortitude to the family.

Vande Prabhum Sadgurum

Vande Sri Ramanam Pavitra Hridayam Shadvarga Vidhvamsinam
Vedyam Yoga Visharadaih Pratidinam Vandyamsada Maanavaih
Turyatita Padastitham sakarunam deeptaagni shailastitham
Majjanmaantara punyapaakavashatah praaptam Prabhum sadgurum

वन्दे श्रीरमणं पवित्र हृदयं षड्वर्ग विध्वंसिनं
वेद्यं योगविशारदैः प्रतिदिनं वन्द्यं सदा मानवैः।
तुर्यातीत पदस्थितं सकरुणं दीप्ताग्नि शैलस्थितं
मज्जन्मान्तर पुण्यपाकवशतः प्राप्तं प्रभुं सद्गुरुम् ॥

Salutations to Lord Sri Ramana, the Compassionate One who dwells on the Hill of bright fire, the Slayer of the six inner foes, understood only by adepts in yoga and worthy of daily worship by all men for ever, to Him who is firmly established in the State Transcendent and Whom I have obtained as my Sad-Guru by virtue of the accumulated merits of past lives.

– Maha Mahopadhyaya Sri Kuppuswami Sastri

Life Subscription (15 years): Rs.500/- Annual Subscription: Rs.50/- (Cash/M.O./ D.D./Cheque only), favouring **Sri Ramana Kendram, Hyderabad.** Add Rs.15/- for outstation cheques. Outside India **U.S.$125. (Life) U.S. $ 10 (Annual).**

Donations in favour of Sri Ramana Kendram, Hyderabad are exempt (50%) from Income Tax under Section 80G.

Printed and Published by **Sri P. Keshava Reddy** on behalf of **Sri Ramana Kendram** and printed at Reddy Printers, 1-9-809, Adikmet, Hyderabad - 500 044 and published from **Sri Ramana Kendram** at 2-2-1109/A, Batakammakunta, Hyderabad - 500 013, Editor : **Sri V. Krithivasan**

Address of Sri Ramanasramam: Tiruvannamalai, Tamilnadu-606 603.
Ph.04175-237200, Office No.: 04175-236624
email: ashram@sriramanamaharshi.org
For Accommodation: email: stay@gururamana.org
Mobile: 09244937292, website: www.sriramanamaharshi.org